Het verjaringsgeschenk van :: den onbekende ::

Het was een drukke dag geweest voor Mr. Herman Wassink. Het proces, waarin hij morgen zou optreden, had zijn geheelen persoon in beslag genomen. Maar nu was hij klaar. En voldaan over het resultaat van zijn arbeid, die zijn reputatie als scherpzinnig advocaat ongetwijfeld zou verhoogen, sloot hij de la van zijn bureauministre en stond op om naar huis te gaan.

't Was halfzes en de klerken waren alle vertrokken. Na 5 uur was het kantoor gesloten, dus cliënten zouden niet meer komen. Toch scheen er dien dag een uitzondering gemaakt te worden. Want opeens trilde de schel en een oogenblik later diende de portier Meneer Schuurman aan.

Een uitdrukking van teleurstelling kwam op het knappe gezicht van den advocaat, doch het was maar even. Toen deed hij zijn overjas snel uit en ging eenige stappen naar de deur. Een jongmensch van even in de twintig, onberispelijk naar de laatste mode gekleed met blozend gelaat en fletse oogen, kwam binnen.

„Ha, Schuurman, kom binnen. Het spijt me, dat ik nog geen tijd heb gehad je zaak te bestudeeren. Maar zoo gauw . . ."

„O, dat is de reden niet van mijn bezoek. 't Is heel wat anders," antwoordde de binnenkomende, wat verlegen zijn hoed ronddraaiend. „Zou je me een plezier willen doen?"

„Wel natuurlijk, kerel, spreek op. Maar ga eerst zitten."

Schuurman zette zich zenuwachtig in een der clubfauteuils van het comfortabel gemeubelde privé-kantoor.

„Kijk, het is dit. 'k Heb het aardig te pakken. Verliefd! bedoel ik. Op Jetty van Manen."

„Op Jetty van Manen? Dat kan toch niet!"

„Kan dat niet? Maar ik verzeker je, dat het zoo is. 'k Ga met haar trouwen."

„Zoo, dat is aardig van je," zei Wassink, ietwat spottend.

„Dat moet je niet zeggen. 'k Heb haar nog wel niet gevraagd, maar 'k weet zeker dat ze geen neen zal zeggen. Uit haar manier van doen heb ik dat wel opgemaakt."

„Ha juist, dat kan ook heel goed."

„En nu is dit het doel van mijn komst. Jetty is de volgende week jarig en dan ben ik van plan haar een mand rozen te zenden. 'k Zou er zoo graag een aardig vers bij doen. Maar zelf zie ik geen kans er een te maken. Opeens dacht ik aan jou. 't Is voor jou een kleine moeite en je zoudt er me toch zoo'n plezier mee doen. 'k Bedoel zoo'n versje, een beetje humoristisch en tegelijk wat gevoelig, zooals meisjes dat graag lezen. Zoo, dat ze niet kan begrijpen, van wien het komt, maar het toch wel raden kan. Je naam wordt natuurlijk volstrekt niet genoemd. Je zoudt me een grooten dienst bewijzen. Wil je?"

„Als ik kan, wel zeker. Maar 't genoegen is heelemaal aan mijn kant," ging Wassink voort met een lichte ironie, die voor den ander verloren ging. „'k Ben er door vereerd, dat je me in zoo'n teere zaak tot vertrouwde kiest. Die gedachte alleen is in staat me te inspireeren tot het maken van een vers."

't Was een vermakelijke gedachte voor den verstokten vrijgezel, dat hij voor den verliefden jongen een gedicht zou maken op diens aanstaande. Hij was het dichten wat ontwend. Tien jaar geleden, toen hij nog 24 was, was hij bij zijn vrienden bekend om zijn geestige, gevoelvolle verzen. Maar sedert zijn advocaten-praktijk al zijn tijd in beslag nam, had hij de lier aan de wilgen gehangen.

Daar hij zich wat vermoeid voelde door den drukken dag en geen lust meer had te werken dien avond, besloot hij wat afleiding te zoeken in den Schouwburg.

't Was laat, toen hij de zaal binnenkwam en nauwelijks op zijn plaats, ging het licht uit en rees het scherm. Pas na het eind van het eerste bedrijf had hij gelegenheid om zich heen te zien. En niet zonder verbazing zag hij drie rijen vóór zich Jetty van Manen zitten tusschen haar ouders.

Dat was nu toch opmerkelijk. Daar zat het meisje op wie hij een lied zou dichten. Dat was een buitenkansje voor Schuurman. Want nu had Wassink alle gelegenheid om haar te bestudeeren, terwijl ze haar blanke, intelligente gelaat nu eens links dan weer rechts wendde. Zoo kon de inspiratie, die de dichter behoefde, niet uitblijven.

En de inspiratie kwam. Toen hij 's avonds in zijn vrijgezellenwoning, gemakkelijk bij den haard gezeten en onder het genot van een geurige Henry Clay, voor zich uitstaarde in de dartel spelende vlammen, het bloc-note op de knie en de vulpen in de hand, zag hij daar voor zich niet het grillige vlammenspel, maar het lieve meisjesprofiel van Jetty van Manen, met de lange wimpers boven de klare blauwe oogen, den fraai gevormden mond, altijd tot een glimlach gereed, het weelderige blonde haar met de weerbarstige krulletjes bij de ooren en in den hals, guitig afstekend tegen het rozige van haar wangen — dat zag hij zoo duidelijk voor zich als eenige uren geleden in den Schouwburg. En hij schreef vol adoratie het eene vers na het andere, alsof zij niet de Jetty was geweest, die al meer dan tien jaren tot zijn kring van kennissen had behoord en die hij ook wel guitig hier en daar, soms wat ironisch, een enkele maal met een tikje gevoel — een vers, zooals hij er zooveel gemaakt had, misschien ook weleens voor Jetty. Wat zou het grappig zijn, als ze later als mevrouw Schuurman hooren zou, dat ook dit van Wassink afkomstig was.

Schuurman was in de wolken.

„Je moet het overschrijven," zei Wassink, „'k geloof dat ze mijn hand kent."

„O, wees daar gerust op. 'k Laat het typen. Dat maakt het nog geheimzinniger."

„Je bent een slimme rat. Nu, succes er mee."

De volgende dagen moest Wassink nog telkens aan het geval denken. Wat was het vreemd geloopen. Hij had Jetty gekend, toen ze nog een klein meisje was. Haar vroeggestorven broer Henk was zijn beste vriend geweest. Die herinnering kon hem nog smartelijk schrijnen. Wat waren Jetty en hij goede kameraden geweest in den tijd, dat Henk nog leefde. Allerlei aardige herinneringen die hij allang vergeten waande, kwamen weer boven. Hij voelde eenig zelfverwijt, dat hij de vriendschap met de familie had laten verkwijnen, zonder dat er eigenlijk reden voor was geweest. Maar nu zou hij hen toch weer eens gaan opzoeken. Jetty was een mooie jonge vrouw geworden. Gelukkig, dat ze met Schuurman zoo goed als verloofd was. Zijn gemoedsrust behoefde onder het bezoek nu niet te lijden.

De verjaardag ging inmiddels voorbij. Wassink moest dien dag telkens aan zijn vers denken. Van Schuurman had hij niets meer gehoord. Die zou hem toch wel een verlovingskaart zenden. Of misschien hadden ze reden om de verloving nog niet publiek te maken. Wat deed het er ook toe. De zaak was beklonken en hij kon als belangstellend toeschouwer rustig toezien.

De drukke praktijk nam hem de volgende weken zoo in beslag, dat hij geen tijd had zijn plannetje uit te voeren. Maar op zekeren avond, toen zijn zaken hem in de buurt van haar huis brachten, besloot hij aan te schellen.

Jetty was alleen in den salon. Ze kwam Wassink hartelijk tegemoet, alsof er geen maanden lagen tusschen dit bezoek en het vorige. Ze drukte hem weer kameraadschappelijk de kleine blanke hand en scheen aangenaam verrast.

„Wat aardig, Herman, dat je vandaag ons komt opzoeken. Vanmorgen was ik het vergeten, maar vanmiddag dacht ik er opeens aan. 'k Wist, dat ook jij het niet zou vergeten."

Herman voelde zich blozen. Hij had er niet aan gedacht, dat het vandaag Henks sterfdag was. Maar hij sprak het niet uit. „'k Ben blij, dat ik gekomen ben, als het je gemakkelijker maakt die herinnering te dragen," zei hij.

„Ik denk zoo weinig aan Henk, Herman. Je weet, toen hij stierf, dacht ik het niet te zullen overleven. Maar allerlei dingen nemen mij zoo in beslag, dat ik heel dikwijls niet aan hem denk. 'k Schaam mij over zooveel liefdeloosheid."

„Maar je gelooft toch niet, Jetty, dat Henk dat zou gewild hebben. Zoo zelfzuchtig was hij toch niet, dat hij zou gewenscht hebben dat je om hem altijd verdrietig zou zijn."

„O neen, dat is waar. Maar de gedachte vergeten te zullen worden, vind ik toch zoo pijnlijk."

„Wat stel ik hem mij nu duidelijk voor. 't Is alsof hij weer bij ons is en of ik zijn stem hoor."

Zoo spraken ze over den doode, dien ze beiden hadden liefgehad. De eene herinnering bracht de andere. 't Was of de tijd, dat Herman dit huis niet bezocht had, er niet geweest was. Hoe weemoedig en aardig tegelijk was het, toen Jetty hem herinnerde aan dien zomermiddag, toen zij — een bakvischje — met Henk en Herman aan 't roeien in den vijver, in 't water was gevallen en Herman haar op het droge had gebracht.

„Als een zeehond zoo nat en glibberig zag je er uit, Jetty, en overal waar je stond, was dadelijk een plas water."

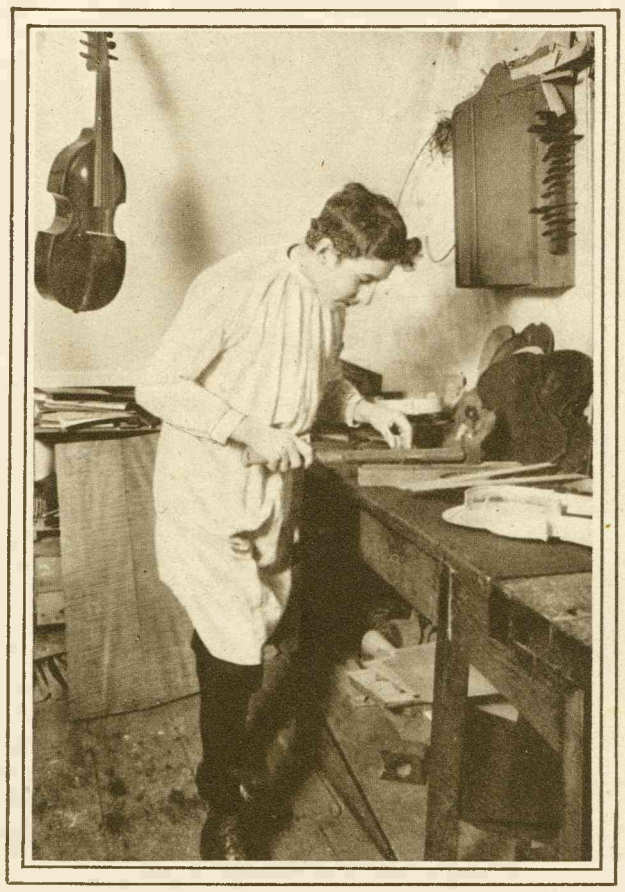
„Ja, maar toen Ma boos op me was, was jij dadelijk erbij, om alle schuld op jou te nemen. Je hadt ineens een vierregelig versje klaar en Ma moest lachen, of ze wilde of niet. Herinner je je wel?" — „Ja, maar 't versje zelf gelukkig niet. Als ik al die prullaria moest onthouden!"

Het op dikte brengen en afmeten der bladen.

VAN EEN KUNSTIG BEROEP.

Een onzer fotografen heeft in de afgeloopen week een bezoek gebracht aan den bekenden artist-vioolbouwer Alphons van Hoof, die in een oud huis in de Stoofstraat te 's-Hertogenbosch zijn moeilijk beroep uitoefent. Vóór den oorlog oefende hij, Hollander van geboorte, zijn kunstig bedrijf te Antwerpen uit. Met den drom van vluchtelingen is hij naar hier gekomen en op zijn kleine zolderkamertje, half beschenen door sober licht dat langs den witgekalkten muur sprankelt, maakt hij zijn instrumenten, wier geboorte is een mysterieuze gebeurtenis, en wier zang grijpt diep in de ziel. — De foto's op deze pagina, genomen in de werkplaats van Van Hoof, geven een interessanten kijk op zijn werk.

Het steken der ruwe modellen.

Het uitzagen der ruwe bladen uit hout van balken, afkomstig van een oud Vlaamsch kasteel.